

Arrest

nr. 64 253 van 30 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 25 februari 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 januari 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partijen dienen op 18 november 2010 een asielaanvraag in België in, in eigen naam en in naam van hun minderjarige zoon.

1.2. Op 27 januari 2011 weigert de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de verzoekende partijen het verblijf en geeft hij hen het bevel om het grondgebied te verlaten. Op dezelfde dag wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), door de tweede verzoekende partij ingediend op 31 december 2010, ongegrond verklaard.

1.3. De beslissingen van 27 januari 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

In hoofde van verzoeker :

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de genaamde B. M.
geboren te (...), op (in) (...)
van nationaliteit: Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde op 17.11.2010 in België aangekomen te zijn. Eén dag later, op 18.11.2010 vroeg betrokkene in België het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde geboren te zijn op 24.11.1964 te Novy Redant en het staatsburgerschap van de Russische Federatie te bezitten.

Uit het Eurodacverslag van 18.11.2010 blijkt dat betrokkene in Polen asiel heeft aangevraagd en de Poolse overheid heeft op datum van 21.12.2010 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 10.12.2010 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België was. Betrokkene verklaarde verder dat hij eerder asiel aanvraag in Polen. Betrokkene verklaarde dat hij op 08.08.2010 uit Ordzhonikidzovskaya vertrok met de trein naar Mineralny Vody waar hij nog dezelfde dag zou zijn aangekomen. Hij zou vervolgens met de trein naar Moskou gereisd zijn waar hij op 11.08.2010 zou zijn aangekomen. Vanuit Moskou zou hij de trein naar Brest (Wit-Rusland) genomen hebben waar hij op 12.08.2010 zou zijn aangekomen. Betrokkene zou twee dagen in Brest gebleven zijn alvorens met de trein naar Polen te reizen waar hij op 14.08.2010 aankwam en asiel aanvraag. Betrokkene verklaarde verder dat hij ongeveer twee maanden in het opvangcentrum van Belaya Podliaska in Polen verbleef. Hij zou vervolgens vrijwillig uit het centrum vertrokken zijn omdat zijn echtgenote ziek was en er geen medische hulp zou zijn geweest. Er zou ook iemand geweest zijn die zei dat mensen van Ingoeshetië in Polen in gevaar zouden zijn omdat er Wachabieten in Polen zijn. Betrokkene wachtte de uitkomst van zijn asielaanvraag niet af en zou op 15.11.2010 met zijn volledige gezin Polen verlaten hebben met de auto naar Brussel waar hij op 17.11.2010 zou zijn aangekomen en één dag later op 18.11.2010 het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Rekening houdende met het resultaat in het Eurodacverslag van 18.11.2010 werd op 16.12.2010 een terugnameverzoek aan de Poolse autoriteiten gestuurd op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder Dublin-II-Verordening). De Poolse autoriteiten willigden dit verzoek tot terugname op 21.12.2010 in op basis van art. 16.1.c van de Dublin-II-Verordening voor betrokkene.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan

dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Tijdens zijn gehoor op de DVZ van 10.12.2010 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij precies in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat men hem de raad gegeven had om naar België te komen voor de zekerheid (DVZ, vraag 19). Betrokkene verklaarde verder dat er ook iemand geweest zou zijn die zei dat mensen van Ingoeshetië in Polen gevaar zouden lopen omdat er Wachabieten in Polen zijn. Betrokkene baseert zich hier echter op "hear say" van anderen zonder dat hij ook maar het minste begin van bewijs aanbrengt van deze verklaringen dat mensen uit Ingoeshetië in Polen in gevaar zouden zijn omdat er ook Wachabieten in Polen zijn. Deze verklaringen dus niet gestoeld zijn op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene maar op wat betrokkene heeft horen zeggen.

Met betrekking tot de verklaringen dat zijn echtgenote T. G. (o.v. 6.724.338) in Polen geen medische hulp zou hebben gehad dient eveneens te worden opgemerkt dat hier niet het minste begin van bewijs van wordt aangebracht. De loutere verklaring op zich dat zijn vrouw geen medische verzorging zou hebben gehad, is immers niet voldoende. Op zijn minst kan verwacht worden dat betrokkene deze verklaringen kan aantonen, quid non.

Bij de vragen naar familieleden in België of Europa (DVZ, vraag 16 & 17) verklaarde betrokkene geen familie in België of Europa te hebben. Met betrekking tot de familieleden die betrokkene vergezelden naar België, in casu zijn echtgenote G. T. (o.v. 6.724.338), haar minderjarige zoon A. G. (27.02.1994) en de twee meerderjarige kinderen G. K. (o.v. 6.724.352) en G. A. (o.v. 6.724.357) dient te worden opgemerkt dat er voor elk van hen eveneens een terugnameakkoord is met Polen op basis van art 16.1.c van de Dublin-II-Verordening. Een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art.15 van de Dublin-II-Verordening is dan ook niet aan de orde.

Gevraagd naar de toestand van zijn gezondheid stelde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 10.12.2010 dat deze "ok" is (DVZ, vraag 20). Betrokkene verklaarde bijkomend dat zijn echtgenote lijdt aan zware hoofdpijnen en vocht in haar schedel zou hebben (DVZ, andere nuttige informatie). Op 31.12.2010 diende G. T. (6.724.338) voor zichzelf, voor betrokkene en haar drie kinderen, A., A. (6.724.357) en K. (o.v. 6.724.352) een aanvraag tot machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 27.01.2011 ontvankelijk doch ongegrond verklaard. In de beslissing wordt gesteld dat niet blijkt dat betrokkenen lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of dat niet blijkt dat betrokkenen lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkenen gewoonlijk verblijven. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkenen gewoonlijk verblijven een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Een terugkeer naar Polen kan in dien betrokkene dit wenst door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen daarbij tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen - indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties - in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.c van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18.02.2003. Bijgevolg moet bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de zeven (07) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse instanties..."

In hoofde van verzoekster:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de genaamde G. T.
geboren te (...), op (in) (...)
van nationaliteit: Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde op 17.11.2010 in België aangekomen te zijn. Eén dag later, op 18.11.2010 vroeg betrokkene in België het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde geboren te zijn op 05.07.1969 te Yandryka en het staatsburgerschap van de Russische Federatie te bezitten.

Uit het Eurodacverslag van 18.11.2010 blijkt dat betrokkene in Polen asiel heeft aangevraagd en de Poolse overheid heeft op datum van 21.12.2010 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon en haar minderjarige zoon G. A. (27.02.1994).

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 10.12.2010 dat dit haar eerste asielaanvraag in België was. Betrokkene verklaarde verder dat zij eerder asiel aanvroeg in Polen. Betrokkene verklaarde dat zij in augustus 2010 met de taxi uit Nazran vertrok richting Moskou. Daar zou ze op 10.08.2010 zijn aangekomen en vervolgens met de trein naar Brest (Wit-Rusland) gereisd zijn waar ze op 11.08.2010 zou zijn aangekomen. Na twee dagen zou ze verder gereisd zijn met de trein naar Terespol in Polen waar ze op 13.08.2010 zou zijn aangekomen en asiel aanvroeg. Gedurende ongeveer twee maanden en half zou ze in Polen verbleven waarvan anderhalve maand in het centrum van Bela Podliaska en ongeveer één maand in een appartement. Half november 2010 zou ze met de eigen wagen vertrokken zijn naar België waar ze op 17.11.2010 zou zijn aangekomen en één dag later het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde dat ze de uitkomst van haar asielaanvraag in Polen niet heeft afgewacht en dat ze ziek is en geen medische behandeling in Polen gekregen zou hebben. Betrokkene verklaarde eveneens dat bewoners van het centrum gezegd zouden hebben dat er mensen van Ingoeshetië in Polen vermoord zouden zijn.

Rekening houdende met het resultaat in het Eurodacverslag van 18.11.2010 werd op 16.12.2010 een terugnameverzoek aan de Poolse autoriteiten gestuurd op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder Dublin-II-Verordening). De Poolse autoriteiten willigden dit verzoek tot terugname op 21.12.2010 in op basis van art. 16.1.c van de Dublin-II-Verordening voor betrokkene en haar minderjarige zoon G. A. (27.02.1994).

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Tijdens haar gehoor op de DVZ van 10.12.2010 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) zij precies in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat ze ziek is en dat men haar verzekerd had dat België goede medische zorgen verstrekt (DVZ, vraag 19). Uit deze verklaringen kan opgemaakt worden dat betrokkene asiel aanvraagt omdat ze ziek is en men haar verzekerd had dat België goede medische zorgen verstrekt (DVZ, vraag 19). Het opstarten van een asielprocedure in België omwille van de specifieke reden omdat men ziek is en dat men de verzekering gekregen zou hebben dat België goede medische zorgen verstrekt, is echter een manifest misbruik van de asielprocedure. De asielprocedure heeft immers tot doel om met de toepassing van de Vluchtelingenconventie van Genève bescherming te bieden aan mensen die hun land omwille van een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie van Genève, zijn ontvlucht en dit omwille van één van de motieven van de Vluchtelingenconventie of om mensen bescherming te bieden die in hun land van herkomst een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een asielprocedure opstarten omdat men ziek is en de verzekering gekregen zou hebben dat België goede medische zorgen verstrekt, valt als dusdanig buiten het toepassingsgebied van de asielprocedure en is oneigenlijk gebruik maken van deze procedure.

Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat bewoners van het centrum gezegd zouden hebben dat er mensen van Ingoeshetië in Polen vermoord zouden zijn (DVZ, vraag 13), dient te worden opgemerkt dat uit betrokkenes verklaringen blijkt dat ze zich baseert op wat anderen gezegd zouden hebben. Van deze verklaringen brengt betrokkene ook geen enkel concreet bewijs naar voor brengt. Deze verklaringen dus niet gestoeld op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene maar op wat betrokkene heeft horen zeggen. Met betrekking tot de verklaringen dat ze in Polen geen medische verzorging zou hebben gekregen (DVZ, vraag 13) dient eveneens te worden opgemerkt dat hier niet het minste begin van bewijs van wordt aangebracht. De loutere verklaring op zich dat ze geen medische verzorging zou hebben gehad, is immers niet voldoende. Op zijn minst kan verwacht worden dat betrokkene deze verklaringen kan aantonen, quid non.

Bij de vragen naar familieleden in België of Europa (DVZ, vraag 16 & 17) verklaarde betrokkene geen familie in België of Europa te hebben. Met betrekking tot de familieleden die betrokkene vergezelden naar België, in casu haar echtgenoot B. M. (o.v. 6.724.330) met wie ze traditioneel gehuwd zou zijn, haar minderjarige zoon A. G. (°27.02.1994) en haar twee meerderjarige kinderen G. K. (o.v. 6.724.352) en G. A. (o.v. 6.724.357) dient te worden opgemerkt dat er voor elk van hen eveneens een terugnameakkoord is met Polen op basis van art 16.1.c van de Dublin-II-Verordening. Een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art.15 van de Dublin-II-Verordening is dan ook niet aan de orde.

Gevraagd naar de toestand van haar gezondheid stelde betrokkene tijdens haar gehoor op de DVZ van 10.12.2010 dat ze ziek is (DVZ, vraag 13) en dat ze "hydroscephelie" van de hersenen heeft en interne druk op de schedel (DVZ, vraag 20). Op 31.12.2010 diende G. T. voor zichzelf, haar echtgenoot B. M. en haar drie kinderen, A. G. (o.v. 6.724.357), A. en betrokkene een aanvraag tot machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 27.01.2011 ontvankelijk doch ongegrond verklaard. In de beslissing wordt gesteld dat niet blijkt dat betrokkenen lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of dat niet blijkt dat betrokkenen lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkenen gewoonlijk verblijven. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkenen gewoonlijk verblijven een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Een terugkeer naar Polen kan indien betrokkene dit wenst door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen daarbij tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen - indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties - in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.c van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18.02.2003.

Bijgevolg moeten bovengenoemde en haar minderjarige zoon het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de zeven (07) dagen en dienen zij zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse instanties. ...“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpen de verzoekende partijen de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), en de artikelen 3, §2, 7, 15, en 16 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003.

2.2. Met betrekking tot de aangevoerde schendingen van de artikelen 7, 15, en 16 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003, stelt de Raad vast dat deze niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd, nu op geen enkele wijze wordt aangegeven op welke wijze de bestreden beslissingen deze bepalingen met de voeten zouden treden.

2.3. Artikel 3, 2. van Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, bepaalt het volgende:

“2. In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielerzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugnname is gericht, daarvan in kennis”

Artikel 51/5, §2 van de Vreemdelingenwet herneemt gedeeltelijk de inhoud van deze bepaling:

“§ 2. Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen.”

Uit deze bepalingen blijkt dat het niet om een verplichting, maar wel om een mogelijkheid gaat voor de betrokken lidstaat. De bevoegde diensten hebben dus een discretionaire bevoegdheid. Teneinde een mogelijke schending van deze bepalingen aannemelijk te maken, komt het aan de verzoekende partijen toe aannemelijk te maken dat de verwerende partij de haar toegekende discretionaire bevoegdheid om het dossier al dan niet naar zich toe te trekken op een kennelijk onredelijk wijze heeft gebruikt.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert, zoals de verzoekende partijen terecht doen gelden, dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2.4. De verzoekende partijen betwisten niet dat de behandeling van hun asielaanvraag, overeenkomstig de bepalingen van de Verordening 343/2003/EG, toekomt aan de Poolse autoriteiten. Zij voeren evenwel aan dat de motivering van de bestreden beslissingen niet afdoende is omdat niet wordt geantwoord op het door hen aangevoerde argument dat hun leven in gevaar is in Polen -dat de kern van de reden uitmaakt waarom de verzoekende partijen in België zijn-, zoals dat ook blijkt uit de verklaringen van eerste verzoeker tijdens het interview. De motivering van de bestreden beslissing, zo stellen zij, laat niet toe te begrijpen waarom het door hen ingeroepen gevaar voor hun leven in Polen niet wordt

aanvaard als een basis om de asielaanvraag in België te behandelen op grond van artikel 3.2 van de Verordening 343/2003/EG. De motivering van de bestreden beslissingen is dus niet afdoende. Verwijzen naar het feit dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie doet daar niets aan af en is een algemeenschap die geen weerlegging is van het argument van de verzoekende partijen.

Bovendien, zo stellen de verzoekende partijen nog, is dit de eerste asielaanvraag van de tweede verzoekende partij en is zij nooit in Italië geweest. *“Voor haar geldt de toepassing van het Schengenverdrag in zijn totaliteit niet.”*

De informatie die de verzoekende partijen hebben omtrent de onveiligheid is geen “hear say”, gezien dit reeds in andere dossiers als feit werd erkend. De verzoekende partijen verwijzen naar een arrest van de Raad van 21 december 2009 met nr. 36.350.

2.5. Met betrekking tot de verklaringen van verzoeker en de motieven desbetreffend in de eerste bestreden beslissing, blijkt uit het administratief dossier het volgende: Verzoeker stelde, op de vraag waar en tot wanneer hij in Polen had verbleven: *“Twee maanden in centrum verbleven in Belaya Podliaska. Vrijwillig vertrokken. Mijn echtgenote is ziek en er was geen enkele medische hulp. Er was ook iemand die zei dat we, mensen van Ingoeshetië, in Polen in gevaar zijn omdat er Wachabieten zijn in Polen.”*, en verder, op de vraag of er een specifieke reden was om de asielaanvraag in België in te dienen: *“Men heeft ons de raad gegeven naar België te komen, voor de zekerheid”*. Onder de rubriek “Andere nuttige informatie” verklaarde verzoeker nog: *“Wij willen de Belgische Staat vragen om ons hier te laten verblijven. Mijn echtgenote lijdt aan zware hoofdpijnen. Ze heeft vocht in de schedel.”*

Uit de bestreden beslissing, zoals hierboven geciteerd, blijkt dat uit de bestreden beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoeker, blijkt dat al deze verklaringen met betrekking tot zijn komst naar België zoals deze laatste ze had afgelegd tijdens het interview wel degelijk in overweging werden genomen. Zo wordt gesteld: *“Betrokkene verklaarde verder dat er ook iemand geweest zou zijn die zei dat mensen van Ingoeshetië in Polen gevaar zouden lopen omdat er Wachabieten in Polen zijn. Betrokkene baseert zich hier echter op “hear say” van anderen zonder dat hij ook maar het minste begin van bewijs aanbrengt van deze verklaringen dat mensen uit Ingoeshetië in Polen in gevaar zouden zijn omdat er ook Wachabieten in Polen zijn. Deze verklaringen dus niet gestoeld zijn op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene maar op wat betrokkene heeft horen zeggen”* en, met betrekking tot de gezondheidstoestand van zijn echtgenote:

“Met betrekking tot de verklaringen dat zijn echtgenote T. G. (o.v. 6.724.338) in Polen geen medische hulp zou hebben gehad dient eveneens te worden opgemerkt dat hier niet het minste begin van bewijs van wordt aangebracht. De loutere verklaring op zich dat zijn vrouw geen medische verzorging zou hebben gehad, is immers niet voldoende. Op zijn minst kan verwacht worden dat betrokkene deze verklaringen kan aantonen, quod non.”

en

“Betrokkene verklaarde bijkomend dat zijn echtgenote lijdt aan zware hoofdpijnen en vocht in haar schedel zou hebben (DVZ, andere nuttige informatie). Op 31.12.2010 diende G. T. (6.724.338) voor zichzelf, voor betrokkene en haar drie kinderen, A., A. (6.724.357) en K. (o.v. 6.724.352) een aanvraag tot machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 27.01.2011 ontvankelijk doch ongegrond verklaard. In de beslissing wordt gesteld dat niet blijkt dat betrokkenen lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of dat niet blijkt dat betrokkenen lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkenen gewoonlijk verblijven. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkenen gewoonlijk verblijven een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

2.6. Met betrekking tot de verklaringen van verzoekster en de motieven desbetreffend in de tweede bestreden beslissing, blijkt uit het administratief dossier dat op de vraag of over de asielaanvraag een besluit werd genomen, verzoekster antwoordde: *“Niet aangevraagd, niet gewacht. Ik ben ziek. De bewoners van het centrum zeiden dat er mensen van Ingoeshetië zelfs in Polen vermoord zijn. Bovendien kreeg ik in Polen geen medische behandeling.”* Op de vraag of er een specifieke reden is

waarom verzoekster een asielaanvraag in België wou indienen, antwoordde verzoekster: "Ik ben ziek. Men heeft ons verzekerd dat België goede medische zorgen verstrekt".

Deze argumenten werden in de tweede bestreden beslissing beantwoord als volgt :

"Tijdens haar gehoor op de DVZ van 10.12.2010 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) zij precies in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat ze ziek is en dat men haar verzekerd had dat België goede medische zorgen verstrekt (DVZ, vraag 19). Uit deze verklaringen kan opgemaakt worden dat betrokkene asiel aanvraagt omdat ze ziek is en men haar verzekerd had dat België goede medische zorgen verstrekt (DVZ, vraag 19). Het opstarten van een asielprocedure in België omwille van de specifieke reden omdat men ziek is en dat men de verzekering gekregen zou hebben dat België goede medische zorgen verstrekt, is echter een manifest misbruik van de asielprocedure. De asielprocedure heeft immers tot doel om met de toepassing van de Vluchtelingenconventie van Genève bescherming te bieden aan mensen die hun land omwille van een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie van Genève, zijn ontvlucht en dit omwille van één van de motieven van de Vluchtelingenconventie of om mensen bescherming te bieden die in hun land van herkomst een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een asielprocedure opstarten omdat men ziek is en de verzekering gekregen zou hebben dat België goede medische zorgen verstrekt, valt als dusdanig buiten het toepassingsgebied van de asielprocedure en is oneigenlijk gebruik maken van deze procedure.

Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat bewoners van het centrum gezegd zouden hebben dat er mensen van Ingoeshetië in Polen vermoord zouden zijn (DVZ, vraag 13), dient te worden opgemerkt dat uit betrokkenes verklaringen blijkt dat ze zich baseert op wat anderen gezegd zouden hebben. Van deze verklaringen brengt betrokkene ook geen enkel concreet bewijs naar voor brengt. Deze verklaringen dus niet gestoeld op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene maar op wat betrokkene heeft horen zeggen. Met betrekking tot de verklaringen dat ze in Polen geen medische verzorging zou hebben gekregen (DVZ, vraag 13) dient eveneens te worden opgemerkt dat hier niet het minste begin van bewijs van wordt aangebracht. De loutere verklaring op zich dat ze geen medische verzorging zou hebben gehad, is immers niet voldoende. Op zijn minst kan verwacht worden dat betrokkene deze verklaringen kan aantonen, quid non."

En

"Gevraagd naar de toestand van haar gezondheid stelde betrokkene tijdens haar gehoor op de DVZ van 10.12.2010 dat ze ziek is (DVZ, vraag 13) en dat ze "hydrocephelie" van de hersenen heeft en interne druk op de schedel (DVZ, vraag 20). Op 31.12.2010 diende G. T. voor zichzelf, haar echtgenoot B. M. en haar drie kinderen, A. G. (o.v. 6.724.357), A. en betrokkene een aanvraag tot machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 27.01.2011 ontvankelijk doch ongegrond verklaard. In de beslissing wordt gesteld dat niet blijkt dat betrokkenen lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of dat niet blijkt dat betrokkenen lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkenen gewoonlijk verblijven. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkenen gewoonlijk verblijven een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

2.6. De verklaringen van de verzoekende partijen werden derhalve op een omstandige wijze beantwoord. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partijen nog andere argumenten aanhaalden die te maken hebben met de vrees voor hun leven in Polen, die de verwerende partij niet zou beoordeeld hebben in de bestreden beslissingen. De verzoekende partijen maken dit evenmin aannemelijk. Bovendien, in de mate dat zij met hun betoog ook zouden willen aantonen dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden – i.e. de vereiste van deugdelijke motieven die inhoudt dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden – stelt de Raad vast dat zij niet het minste begin van bewijs bijbrengen van hun verklaringen omtrent de veiligheidstoestand in Polen. Hun verwijzing naar arrest nr. 36.350 van de Raad van 21 december 2009, waarbij de verzoekende partijen trachten aan te tonen dat het niet alleen gaat om "hear say" gaat niet op

om de motiveringen in een ander daglicht te stellen: In deze zaak staafden de verzoekende partijen hun vrees voor hun leven in Polen immers met een stuk, namelijk een brief van hun werkgever in Polen die hun problemen bevestigde, en waarover in de bestreden beslissing geen enkel motief te vinden was. *In casu* ligt geen enkel stuk voor. Ten aanzien van de motivering met betrekking tot de gezondheidstoestand van verzoekster, worden thans evenmin andere concrete elementen aangebracht die de Raad ertoe zouden moeten nopen tot de conclusie te komen dat de motiveringsplicht werd geschonden. Overigens valt niet in te zien hoe de passage uit het middel "*Bovendien is mijn verzoekster nooit in Italië geweest en is dit haar eerste asielaanvraag in België. Voor haar geldt de toepassing van het Schengen-verdrag in zijn totaliteit niet*" daaraan enige afbreuk zou kunnen doen.

2.7. Concluderend kan worden gesteld dat, gelet op de verklaringen van de verzoekende partijen, niet wordt aangetoond dat de wijze waarop deze in de bestreden beslissingen zouden zijn beantwoord niet afdoende zou zijn, noch dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze tot het besluit zou zijn gekomen dat er geen concrete basis zou zijn om de asielaanvraag van de verzoekende partijen in België te behandelen. Het enig middel is, voor zover het ontvankelijk is, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS